

[Lone Dybkjær]

lavet, mente jeg heller ikke, at man ville komme frygtelig meget videre. Det fremgik allerede af de rapporter, vi fik i 1976, at det var langt mere omfattende programmer, der skulle til, hvis man skulle kunne få tilbunds-gående viden om, hvorvidt vi faktisk kan deponere her i Danmark.

Vi er altså ikke nået videre, end vi var i 1976, men – det vil jeg godt understrege – jeg synes ikke, at vi skal bruge flere penge på undersøgelser og rapporter, og hvad ved jeg, om sikkerhed og affald på nuværende tidspunkt. Jeg mener egentlig, det er spild af ressourcer og penge, og med det træk, der er på miljøområdet, tror jeg, vi kan anvende dem mere fornuftigt.

Jeg synes, at ministerens afsluttende bemærkninger er noget uheldige. Med hensyn til sikkerheden følger miljøministeren sådan set meget pænt op, hvad der har været sagt, også i de indledende dele af denne redegørelse. Og når det drejer sig om reservationer, kan man godt tillade sig at sige, at det kan nok ikke blive bedre, end det var. Det er jeg enig i. Problemet er, at det, der var, ikke var godt nok. Når det drejer sig om det sidste, det med affaldet, synes jeg faktisk, der sker et skred, fordi man konkluderer alt for optimistisk i forhold til det, jeg sagde lige før, nemlig at vi ved ikke, om der er en tilstrækkelig mængde af denne saltkvalitet. Vi ved ikke, hvor stort et område der er. Vi kan godt lave alle mulige optimistiske konklusioner på den basis, men de risikerer at blive falske. Når man går ud i den almindelige debat, glemmer man den fuldstændig afgørende forudsætning, nemlig at det er foretaget på grundlag af, at vi ikke ved, i hvor stort et område denne saltkvalitet er til stede. Det er også det, der gør, at jeg ikke synes, vi er nået så forfærdelig meget længere, end vi var.

Jeg er altså nødt til at sige, at hvis det havde været en forespørgselsdebat, så ville vi ikke have kunnet tage miljøministerens redegørelse til efterretning. Det vil jeg sige af hensyn til det videre forløb omkring hele affalds-, sikkerheds- og a-kraftdiskussionen.

**Anne Grete Holmsgård (VS):**

Man kan godt blive lidt forvirret. Jeg vil godt lige spørge, om jeg virkelig hørte rigtigt. De radikale sagde vel, at de *ikke* kunne tage

redegørelsen til efterretning? – det var godt, jeg blev lidt svedig i hænderne et øjeblik.

Der er ét punkt i denne redegørelse, hvor jeg kan sige, at jeg er helt enig med miljøministeren, det er selvfølgelig lidt. Det er dér, hvor det på sp. 6080 i redegørelsen hedder – det er ikke direkte citeret, vil jeg lige sige, det er essensen – at det, det handler om nu, er at tage stilling til, om a-kraft stadig væk skal indgå som en potentiel energikilde i energiplanlægningen. Det er jeg fuldstændig enig i. Det handler om at tage stilling. Skal vi sige, at a-kraften er død, eller skal vi have en halvlevende, stærkt forgiftet sild med os i de næste 10–20 år, hele tiden med faren hængende over hovedet for, at vi rent faktisk får a-kraft? Jeg mener, det gælder om at få taget klar stilling nu, og der er selvfølgelig ingen tvivl om, hvad vi mener.

Det er måske lidt underligt, at man kan blive enig med ministeren, men sagen er, at vi er nået til denne konklusion ad to meget forskellige veje. For mig at se er der i hvert tilfælde tre årsager til, at det er halsløs gerning ikke at få lagt a-kraften på is i energiplanlægningen allerede nu.

Den første er, at der simpelt hen ikke er behov for den udbygning af elkapaciteten, som atomkraftværkerne er beregnet til. Det, der er behov for, er en energiplanlægning, som i langt større udstrækning end hidtil baserer sig på energibesparelser, ikke mindst på elbesparelser, og baserer sig på, at den vedvarende energi kommer til at spille en meget større rolle, end den har gjort i de officielle energiplaner indtil nu. Det mener jeg er overordnet, måske den allervigtigste årsag til, at vi slet ikke skal have a-kraft og aldrig nogen sinde skal have det, selv om man skulle nå frem til resultater, der viste større sikkerhed med hensyn til deponering og større sikkerhed omkring a-kraftværkerne, end de nuværende resultater gør.

De nuværende resultater viser jo, at deponeringen i høj grad er et problem, og det er et problem, der på ingen måde er løst. Der er ikke fundet den sikkerhed for deponeringen, som var forudsætningen for de undersøgelser, som blev sat i værk i sin tid. Der er heller ikke påvist den sikkerhed omkring de enkelte værker, som er ønskelig.

Med hensyn til sikkerheden omkring deponeringen, som vel nok er det største problem, vil jeg ikke gå i detaljer. Jeg mener, at